

Пролог

Від важких хмар віяло холодом та близькою негодою — темніше темного. А над обрієм так і зовсім суцільний морок. І жодного просвіту. Гроза наближалася занадто стрімко. Ймовірно, вона застане його в дорозі, проте вибору не було. Сьогодні на нього чекала важлива зустріч, і щоб не помилитися, він продумав усе до найдрібніших деталей. Прийняти неправильне рішення означало порушити рівновагу. І не варто лукавити: підштовхнути до краю безодні простіше простого. Хоча на курок натисне не він, а той, хто зрозуміє — це єдиний вихід. Гнів, образа, лють можуть проникнути всередину кожного й непомітно отруїти мозок, залишивши після себе катастрофічні наслідки. І все ж таки не дарма «Фазис Нуль» подібний до точки відліку. Ні плюс, ні мінус, ні добро, ні зло, ні рай, ні пекло. Вища істина, основа основ, бездоганне правосуддя. Хоча насправді — звичайна робота. У світі не існує простих рішень. Боротися за душу — ось головна мета і призначення. Він не вибирав своєї долі. Вибрали його. Але це зовсім інша історія...

Глава 1

Останні дві години над передмістям висіла величезна чорна хмара, що, здавалося, міцно прилипла до неба. Вона відмовлялася зрушити з місця або хоча б частково вивергнути з себе накопичену вологу на осінню, вкрити жовтим листям землю. Деревя під відчутними поривами вітру розмахували напівголими гілками, немов намагалися відігнати докучливих птахів. Двоповерхові будинки з обох боків вулиці нагадували мишей, які збилися до купи в очікуванні чогось поганого. Але нічого такого не відбувалося; вуличні ліхтарі випромінювали звичайне холодне світло, десь гавкав собака, час від часу дорогою проїздив автомобіль.

Віктор Нетке щільно запнув штори й відійшов від вікна. Йому залишалось написати декілька фінальних фраз, проте зосередитися на роботі не виходило. Він покрутився біля полиць з книжками, помилювався світлиною дочки, яку було зроблено минулого року на морі, після чого повернувся до величезного дубового столу, що займав усю центральну частину кімнати. Стіл був завалений купами паперу, численними теками, списаними блокнотами, незрозумілими схемами, малюнками, старими журналами, вицвілими вирізками з газет і ще бозна-чим. Поруч стояло з пів дюжини різної форми та розмірів склянок з-під молока і стільки ж філіжанок з-під кави — вони начебто змагалися між собою, хто з них найбрудніший. Загалом рядова атмосфера письменника.

Щоправда, кабінет мав доглянутий вигляд і навіть затишний. Східну стіну було відведено в ньому під стелажі з книжками, серед яких траплялися й рідкісні екземпляри. Наприклад, «Гамлет» Шекспіра видання 1683 року, придбаний Віктором на аукціоні

«Christie's» минулого літа. Поряд з художньою літературою стояли підручники з історії, психології, філософії, а трохи далі — брошури з езотерики та барвисті альбоми сучасних авторів. Крім цього, в кімнаті було два шкіряні крісла, низький скляний столик і дуже дорогий торшер від «Tiffany».

Віктор сів за письмовий стіл, присунув до себе ноутбук і почав швидко набирати текст. Його пальці вправно забігали по клавішах, виводячи на екрані останній абзац:

«...Що є головною рушійною силою всіх наших вчинків? Хіба не бажання задовольнити ненаситне его, час від часу підкидаючи йому ласощі? Будь гарним хлопчиком і отримаєш смачну цукерку! Питання лише в тому, від якої за рахунком цукерки зіпсуються зуби. Але взяти під контроль власне «Я» так само непросто, як кинути палити. Рука постійно тягнеться до пачки з цигарками, а розум — програватиме битву непереборній пристрасті...»

Віктор відкинувся на стільці й ще раз пробіг по екрану очима. Остання фраза сподобалася йому особливо. Усе, що хотів сказати, він сказав. Залишалося роздрукувати роман і відвезти видавцеві.

Несподівано двері кабінету рипнули — до кімнати тихо увійшла Ельза. Її обличчя мало втомлений вигляд, хоча на губах, як завжди, грала усмішка. За п'ятнадцять років їхнього спільного життя вона анітрохи не змінилася. Віктору іноді здавалося, що тільки вчора він побачив її таку ж витончену, легку, рудоволосу. Того дня вона прогулювалася університетським подвір'ям з двома подругами та не звернула на нього уваги. А він, несподівано злякавшись, не наважився до неї підійти. Познайомилися вони набагато пізніше на вечірці в когось із їхніх спільних друзів. Але ту першу зустріч він запам'ятав на все життя. Та

хіба можна було забути яскравий, неперевершений образ, що вразив його до глибини душі?

— Ти не зайнятий? — Ельза тихо наблизилася до Віктора й поклала руки йому на плечі. — Я тільки хотіла дізнатися, як просуваються справи.

— Можеш мене привітати, я щойно закінчив останню главу.

— Ти не жартуєш? Це ж чудово! — вона попестила його густу темну шевелюру, якої вже торкнулася легка сивина, й поцілувала у тім'ячко.

Він любив, коли вона так робила. Це нагадувало йому про дитинство, в якому було достатньо всього: і безтурботних сонячних днів, і стриманої усмішки батька, і теплих маминих рук, що так само торкалися його волосся.

— От бачиш, я мала рацію! Ти даремно хвилюєвся, що не впораєшся. У тебе все вийшло.

— Вибач, але як я міг не хвилюватися, коли це з самого початку нагадувало авантюру? — відповів Віктор, не відриваючи погляду від екрана. — Якщо ти не забула, мені закортіло взятися за епоху, в якій я нічого не тямлю.

— Я думаю, ти перебільшуєш.

— Анітрохи! Ти навіть не уявляєш, чого мені вартувало дописати роман, — голосно зітхнув Віктор. — До речі, я збираюся відвезти його Маркові вже сьогодні. Ти не проти? Завтра о другій відбудеться засідання колегії у видавництві, на якому затверджуватимуть авторів на наступний місяць, і я б хотів, щоб Марк вніс мене до списку.

— Хіба твої романи досі затверджують? — з подивом глянула на нього Ельза. — Мені здавалося, що ця процедура для тебе давно позаду.

— Чого це раптом, дозволь спитати? — пирхнув у відповідь Віктор. — Ти хоч знаєш, скільки моїх

поважних колег щоразу вишиковуються в чергу на публікацію? Я вже не кажу про цілу армію новачків, які прагнуть популярності та слави, причому миттєво. Чи ти вважаєш, у видавництві тільки сидять і чекають, коли я напишу щось пристойне?

— Нічого я не вважаю, — Ельза міцніше обняла чоловіка, намагаючись заспокоїти його й водночас підтримати. — Я тільки знаю, що ти неймовірно талановитий, тому заслуговуєш на особливе ставлення.

— Широ дякую, але ти щодо мене необ'єктивна.

— Я маю на це повне право, адже я твоя дружина, — усміхнулася Ельза. — Між іншим, про об'єктивність. Якби ти дав мені прочитати свій новий роман, я чесно б сказала, гарний він чи ні.

— Навіть не проси, — відмахнувся Віктор від дружини, немов від настирливої мухи. — Ось опублікують, тоді й читай. І не будемо більше до цього повертатися.

Він завжди дотримувався правила: першим закінчений роман має прочитати видавець, причому обов'язково — в його присутності. Інакше... Що інакше — Віктор не знав і знати не хотів. Якщо є правило, не треба його порушувати. Ельзі не подобалася ця примха чоловіка і кожного разу вона намагалася переконати його показати своє нове творіння. Проте щоразу — марно. Він завжди залишався непохитним.

Ельза удавано насупила брови, при цьому вона стала схожою на смішного ельфа.

— Ти знаєш, що ти справжній зануда?

— А вчора ти казала, що зі мною дуже весело.

— Я тобі лестила.

— Так ти ще та хитрюга! За це ти зараз від мене отримаєш.

Віктор розвернувся до дружини обличчям, схопив її в оберемок і посадив собі на коліна. Вона була

такою легкою, що здавалася невагомою. Від неї пахло корицею та ваніллю. Як від пирога, вийнятого щойно з духовки. Ельза скрикнула й спробувала вирватися.

— Відпусти!

— Ну що, попалася?

На її щоках з'явився легкий рум'янець. Гра їй вочевидь приносила задоволення, втім, як і Віктору.

— Це дуже підступно. В тобі на тридцять кілограмів більше.

— Тому можеш навіть не намагатися втекти від мене.

Він провів рукою по її обличчю, милуючись сірими очима, потім притягнув до себе і ніжно поцілував у губи.

— А я й не збираюся, — тихо прошепотіла Ельза та обійняла його за шию.

Віктор сильніше притиснув до себе дружину у намаганні вдруге знайти її губи, коли несподівано в отворі дверей з'явилася голова семирічної Каміли.

— Тату, ти Фелікса не бачив? — з порогу поцікавилася дівчинка, але помітивши батьків, зморщила ніс. — Фу-у! Знову цілується.

Вона належала до тих дітей, які викликають в усіх присутніх захоплення й почуття глибокого розчулення. Зовні Каміла була схожа на Ельзу, відрізняючись лише тим, що замість рудих кучерів мала рівне темно-руське волосся, зазвичай зібране у два хвостики кумедними шпильками у вигляді мавпячих мордочок.

— Чому ти ще не в ліжку? — суворо вимовила Ельза, ніби й не чула запитання доньки.

— Я хотіла побажати Феліксу добраніч.

— Сонечко, його тут немає, — приєднався до розмови Віктор. — Напевно, він на кухні. Думаю, тобі варто пошукати його саме там.

Каміла кулею вилетіла з кімнати, а Ельза незадоволено похитала головою.

— Гаразд, піду вкладу її, поки вона весь будинок не перевернула догори дном.

Ельза неохоче підвелася на ноги й цмокнула Віктора в щоку, чим викликала у нього бажання знову посадити її на коліна. Проте він стримався — йому ще треба було закінчити справи.

— Між іншим, я готова тебе почекати, щоб ми відсвяткували закінчення твоєї книжки, — запропонувала вона, вже стоячи в порозі. — У нас, здається, ще є пляшечка «Dom Perignon». Ти швидко повернешся?

— Сподіваюся, що так. Але я навіть не смів на це розраховувати, — в очах Віктора спалахнули іскорки. — Ти справді мене дочекаєшся?

— Даю чесне слово! — усміхнулася Ельза й зникла за дверима.

Віктору не залишилося нічого іншого, як повернутися до свого рукопису. Він відкрив верхню шухляду столу, дістав звідти пачку паперу та, заклавши її у принтер, натиснув кнопку друку. Принтер рівномірно задзижчав і почав по одному ковтати чисті аркуші.

Цю мить Віктор любив найбільше. Завершальний акорд симфонії, створеної з нічого, з переплетення реальності та фантазій. Квінтесенція творчого процесу в чистому вигляді. Саме так народжується істина, і її вже не вирубати жодною сокирою. Якщо осяяння, ідеї, думки — іскри вогнища, що злітають у нічне небо, і такі самі невловимі у своїй хисткості, то книжка — наочний доказ твоєї відданості слову. Мабуть, кожен, хто пише, погодиться з твердженням, що немає нічого бажанішого, ніж перший екземпляр власного твору. Нехай навіть надрукований на звичайній друкарській машинці. І хоча ще існують звуки фанфар, тисячні накладки, схвальне поплескування по плечу від друзів та колег, спокусливі погляди світських левиць, смак дорогого шампанського, поповнений

банківський рахунок — таке собі брязкальце в руках немовляти, яскраве, веселе та навіть корисне. Але з відчуттям творця, що народжує власні світи, ніщо не зрівняється.

Принтер закінчив «випльовувати» папір і тихо завмер в очікуванні нового завдання. Віктор зібрав сторінки, щоб покласти їх у теку зі зміїної шкіри, яку купив у «селі ремісників» під назвою Сумбедіун, коли подорожував Сенегалом. Потім він скопіював текст на флеш-карту і сховав її в кишеню джинсів.

Перш ніж їхати до Марка, Віктор збирався заглянути до Каміли. Це щоденне, вірніше, щовечірнє дійство вони любили обоє. Трішки поговорити, трішки почитати, незмінний поцілунок на ніч і побажання хороших снів.

Віктор піднявся на другий поверх, де була дитяча кімната, і тихенько постукав у двері.

— Увійдіть! — почув він дзвінкий голосочок.

Сидячи в ліжку, Каміла читала книжку. Вона була одягнена в яскраво-жовту піжаму і нагадувала маленьке курча. З одного боку від неї лежала її улюблена лялька, з іншого — кіт Фелікс. Дитячу свого часу оформила Ельза, і зараз та нагадувала величезний чарівний будиночок, де знайшлося б місце будь-якому казковому героєві. Розписані хитромудрими візерунками стіни, білі, з нотками старовини меблі, товстий пухнастий килим — ось лише деякі деталі, що створювали в кімнаті особливу атмосферу. А скільки тут було іграшок! Тільки різноманітних ляльок — майже пів сотні.

— Привіт! Що читаєш? — Віктор прикрив за собою двері та, підійшовши до ліжка, сів на краєчок.

— Казку про Білосніжку, — Каміла відклала книгу й попестила Фелікса, який замуракував, мов маленький трактор.